

La Roq.

371

BIBLIOTHÈQUE SAINTE-GENEVIÈVE

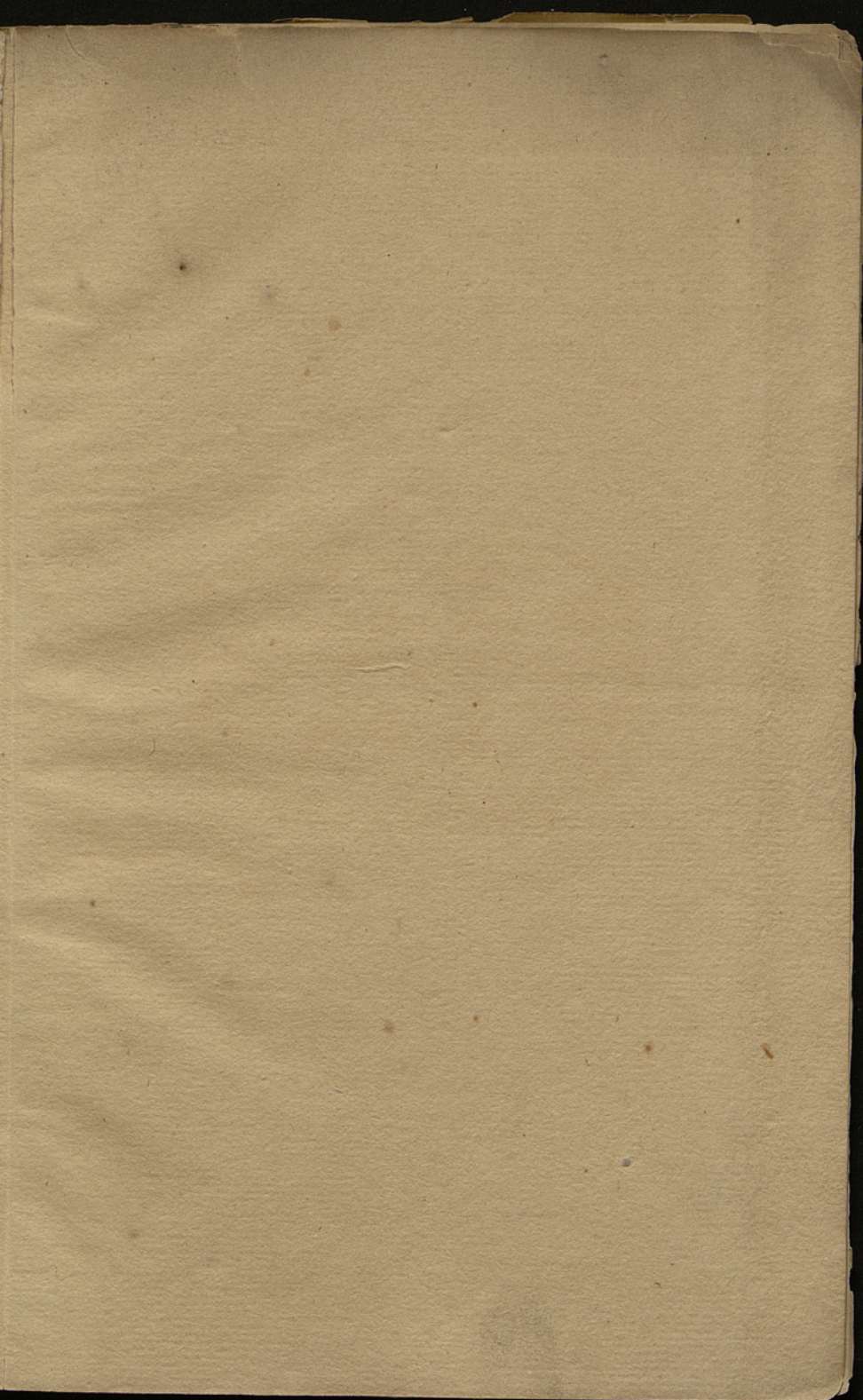
DON de Mr de la Roquette

Consul Général à Christiania

Vice-Président

DE LA SOCIÉTÉ DE GÉOGRAPHIE

16e 371. 1. 2. 3. 4. 5.

Mot. Danerung med grüne hied.

Den 29de April 1855.

Hæde mig det samme! —
Dyden Spire sig den groe
Til en værdig Stamme!
Iad den troldigt Vær for Vær
Sine Blomster bær;
Blær den læt i mange Aar,
Kommer den til Aar.
Nødig gear jeg i min Grav
Uden Høe og Hæder.
Held Dig, Du, hvem Skjæbne gav
Løbeløse Glæder!
Al herit Aar som gavt sig værd
Intet skal Du miste;
Alle staa som Blomster blædt
Høgertræernes Qviste.

Mel. Danevang med grønne Bred.

Ogsaa jeg vil virke tro,
Haabe mig det Samme! —
Dydens Spire trygt kan groe
Til en mægtig Stamme!
Lad den troligt Vaar for Vaar
Sine Blomster bære;
Staaer den fast i mange Aar,
Kommer den til Ære.

Nödig gaaer jeg i min Grav
Uden Roes og Hæder.
Held Dig, Du, hvem Skjebnen gav
Jubeldagens Glæder!
Af hvert Aar, som gavnligt randt,
Intet skal Du miste;
Alle staae som Blomster blandt
Borgerkrandsens Qviste.

Gaaer end Maalet nær Din Fod,
Svandt end Ungdomskraften:
Lang Din Vandring var og god,
Herlig er Din Aften.
Thi Din Aftenrødes Glands
Morgenfrisk Dig fryder,
Naar den lyser paa den Krands,
Som Din Tinding pryder.

Som en Helt Du laa paa Vagt
Mod den stærke Röver,
Han som aldrig slutter Pagt,
Evigst Hærværk över.
Faren ændsed' ei Din Aand,
Den, Du ofte fristed,
Naar af Dödens grumme Haand
Du et Offer vristed.

Tidt Du sad, hvor Armods Graad
Smægted' efter Pleie;
Kunde see Dig Kinden vaad
Paa det usle Leie.
Sundhed gav Du, skjænkte Tröst,
Ogsaa Tröst den Sunde;
Derfor signer Takkens Röst
Dig fra mange Munde.

Naar Du da fra lumre Vraa
Dine Venner søgte;
Mildt og klart Dit Öie saae,
Og Dit Lune spögte.
Selv Apollo, Lægers Ven,
(Intet han Dig nægter)
Gav Dig tidt sin Lyra hen
Med det gyldne Plecter.

Var Du kjærlig al Din Tid,
Til det Gode færdig;
Skinne Himlen Dig saa blid,
Som Din Sjæl er værdig.
Lev blandt os, lev sund og glad,
Lev i Kraft, lev længe!
Seent Din Borgerkrones Blad
Paa Din Grav vi hænge.

Tidt Du saad, hvor stundt
Smagted, eller
Hundt saa dig stundt
Paa det nye Løse.
Stundt gav dig stundt
Og saa stundt den stundt;
Dorfor stundt stundt stundt
Dig fra mange Munde.

